

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-98(4)/14/AnŁ

Warszawa, 19 lutego 2015 r.

DECYZJA DIH-1/14/2015

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148, z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie od decyzji Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej we Wrocławiu z dnia 20 listopada 2014 r. (Nr akt: KBP-ŻG.8361.62.2014), którą wymierzono karę pieniężną w wysokości 32 989,22 zł (słownie: trzydzieści dwa tysiące dziewięćset osiemdziesiąt dziewięć złotych 22/100) z tytułu wprowadzenia do obrotu dwóch partii zafałszowanych filetów z dorsza o wartości 266,52 zł

– uchyla zaskarżoną decyzję w całości i wymierza ww. przedsiębiorcy karę pieniężną na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 669, z późn. zm.) w wysokości 6 000 zł (słownie: sześć tysięcy złotych).

UZASADNIENIE

W pierwszym dniu kontroli przeprowadzonej w dniach od 14 do 17 kwietnia 2014 r. przez inspektorów reprezentujących Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej we Wrocławiu, zwanego dalej „Dolnośląskim WIIH”, w sklepie Biedronka nr 12825 przy ul. Nowowiejskiej 48 we Wrocławiu, należącym do przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie, zwanego dalej również „stroną”, sprawdzono masę netto 19 – tj. wszystkich znajdujących się w tym dniu w sprzedaży – opakowań filetów z dorsza ze skórą, o różnej zawartości netto ryby, oznaczonych nazwą producenta „Fario” R. Balcerzyk i spółka sp.j., Żochowo 19/1, 76-230 Potęgowo, o łącznej wartości 278,31 zł, w tym:

- 17 opakowań dorsza bałtyckiego – filet ze skórą w cenie sprzedaży 29,90zł/kg, o łącznej wartości 248,02 zł, oznaczonych informacją o zawartości netto 452 g, 534 g, 515 g, 492 g, 438 g, 516 g, 488 g, 394 g, 479 g, 544 g, 480 g, 524 g, 554 g, 392 g, 522 g, 516 g, 455 g, oznaczonych terminem przydatności do spożycia „należy spożyć do 20.04.14” i numerem partii produkcyjnej „120414TOC113”,
- 2 opakowania dorsza świeżego – filet ze skórą w cenie sprzedaży 29,90zł/kg, o łącznej wartości 30,29 zł, oznaczone informacją o zawartości netto 520 g i 493 g, terminem przydatności do spożycia „należy spożyć do 18.04.14” i numerem partii produkcyjnej „90414TOC113”.

W wyniku przeważenia dokonanego na miejscu w kontrolowanej placówce stwierdzono, że faktyczna masa filetów z dorsza we wszystkich opakowaniach z obu ocenionych partii była niższa od mas netto zadeklarowanych w oznakowaniu opakowań. Różnice wyniosły od 8 do 33 g.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z dnia 17 kwietnia 2014 r. (nr akt kontroli: KBP-ŻG.8361.62.2014) wraz z załącznikiem nr 1.

Dolnośląski WIIH, w drodze wystąpień pokontrolnych, poinformował o stwierdzonych nieprawidłowościach kontrolowanego przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie oraz producenta zakwestionowanych filetów z dorsza – przedsiębiorcę „Fario” R. Balcerzyk i spółka sp.j. z siedzibą w Żochowie.

W odpowiedziach na wystąpienia pokontrolne (dwa pisma z 20 maja 2014 r., pismo z dnia 17 czerwca 2014 r., pismo z dnia 13 sierpnia 2014 r.) ww. przedsiębiorcy stwierdzili, że powstałe różnice w masie wystąpiły w trakcie przechowywania chłodniczego produktu w ladzie, a nie podczas pakowania. Według ich wyjaśnień, obniżenie masy w skontrolowanych partiach filetów z dorsza ze skórą wynikało z naturalnego ubytku wody z mięsa ryb. Woda w zakwestionowanych produktach nie była dodanym składnikiem. Obaj przedsiębiorcy zaprezentowali stanowisko, że z uwagi na brak przepisów określających szczegółowe wymogi ilości produktów w opakowaniach o zmiennej wadze, wystarczającym jest zapewnienie, aby w momencie pakowania ilość produktu nie była mniejsza od ilości zadeklarowanej.

Przedsiębiorca Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie zadeklarował podjęcie kroków mających na celu określenie ilości wycieku podczas przechowywania filetów z dorsza ze skórą, a w konsekwencji dodanie nadwyżki celem rekompensowania strat wynikających z charakteru surowca (ww. pismo z dnia 13 sierpnia 2014 r.).

Pismem z dnia 22 września 2014 r. (sygn. akt KBP-ŻG.8361.62.2014) Dolnośląski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia mu kary pieniężnej określonej w art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 669, z późn. zm.) – zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej” – z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych, tj. ww. 19 opakowań filetów z dorsza ze skórą.

Dolnośląski WIIH ustalił wysokość przychodów strony za rok 2013 na podstawie jej oświadczenia z dnia 16 maja 2014 r., złożonego do tego organu w innej sprawie.

W toku postępowania administracyjnego strona przekazała pismo z dnia 9 października 2014 r., w którym podtrzymała swoje stanowisko prezentowane w korespondencji pokontrolnej, tj. że różnice w masie netto deklarowanej na opakowaniu oraz faktycznej produktu powstały w wyniku naturalnego procesu ubytku wody z mięsa dorsza. Naturalny wyciek wody z produktu jest tym większy im dłuższy okres przechowywania produktu. Dodatkowo wskazała, że podczas kontroli należało sprawdzić masę brutto i tarę opakowania (na które składała się tacka oraz wkład absorbujący wyciek z ryby). Czynność ta mogła potwierdzić – zdaniem strony – że masa netto ryby wraz z masą zaabsorbowanego płynu były zgodne z masą oznaczoną na opakowaniu w chwili pakowania. Strona poinformowała też, iż od maja 2014 roku produkt nie jest oferowany w sprzedaży, niemniej opisała podjęte z jej inicjatywy środki korygujące proces oznaczania masy netto filetów z dorsza. Między innymi stwierdziła, że „dodatkowym działaniem mającym na celu uniknięcie nadmiernego wycieku produktu, jest wydłużenie czasu przechowywania surowca w chłodni z 1 dnia do 2 dni, celem pozbycia się nadmiaru wody używanej podczas obróbki fileta”. Strona nie zgodziła się z kwalifikacją ww. dwóch partii filetów z dorsza ze skórą jako artykułów rolno-spożywczych zafałszowanych, w jej opinii mogły one zostać ewentualnie uznane za niespełniające wymagań jakości handlowej w zakresie masy produktu.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 20 listopada 2014 r. (Nr akt: KBP-ŻG.8361.62.2014), Dolnośląski WIIH, w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, wymierzył przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie karę pieniężną w wysokości 32 989,22 zł (słownie: trzydzieści dwa tysiące dziewięćset osiemdziesiąt dziewięć złotych 22/100), w związku z wprowadzeniem do obrotu zafałszowanych dwóch partii filetów dorsza.

W decyzji wskazana została inna – niższa wartość zakwestionowanych partii produktów niż w protokole kontroli z dnia 17 kwietnia 2014 r. (według załącznika nr 1 do protokołu kontroli łączna wartość partii wynosiła 278,31 zł, zaś w decyzji podano wartość 266,52 zł). Niemniej, nie było rozbieżności w decyzji i protokole w zakresie numerów partii produkcyjnych („120414TOC113” i „90414TOC113”) oraz liczby opakowań w partiach (17 i 2).

W uzasadnieniu decyzji organ pierwszej instancji stwierdził, że strona podjęła działania zmierzające do wyeliminowania nieprawidłowości, niemniej skutki wcześniejszych zaniedbań strony w tym zakresie ponieśli lub ponieślby konsumenci. Dolnośląski WIIH poinformował również, że gdyby wyniki przeważenia filetów odnieść do przepisów ustawy z dnia 7 maja 2009 r. o towarach paczkowanych (Dz. U. Nr 91, poz. 740 z późn. zm., dalej: „ustawa o towarach paczkowanych”) – jakkolwiek niemających zastosowania do tego rodzaju produktu – obie partie nie spełniałyby wymagań, w tym cała partia oznaczona numerem „120414TOC113” zostałaby zdyskwalifikowana z uwagi na przekroczenie dwukrotności wartości błędu ilości towaru paczkowanego (T_1). Organ wskazał również, że strona świadoma naturalnego wycieku płynu tkankowego z ryby nie uwzględniła ubytku masy przy określaniu masy netto ryby w opakowaniu dla odbiorcy finalnego. Podanie niezgodnych z prawdą

danych w zakresie masy netto ryby stanowiło podstawę do zakwalifikowania produktu jako zafałszowanego.

Pismem z dnia 8 grudnia 2014 r. przedsiębiorca Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie złożył odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, zarzucając ww. decyzji naruszenie następujących przepisów prawa:

- 1) art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej poprzez błędne zastosowanie i przyjęcie, że zakwestionowane produkty kwalifikują się jako artykuły rolno-spożywcze zafałszowane, podczas gdy nie zachodzą przesłanki dla takiej kwalifikacji i w konsekwencji wymierzenie stronie kary pieniężnej;
- 2) art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej poprzez wymierzenie kary za wprowadzenie do obrotu zakwestionowanych produktów jako zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych, podczas gdy nie było podstaw do zastosowania tego przepisu;
- 3) art. 40a ust. 1 pkt 4 i ust. 5 ustawy o jakości handlowej w związku z art. 17 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. L 31 z 1.2.2002, s. 1 z późn. zm.) – zwanego dalej „rozporządzeniem nr 178/2002” – poprzez wymierzenie kary pieniężnej za wprowadzanie do obrotu zakwestionowanych produktów jako zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych w wysokości 32 989,22 zł, podczas gdy nie było podstaw do wymierzenia kary w takiej wysokości (zarzut ewentualny);
- 4) art. 7, art. 8, art. 77, art. 80 i art. 107 § 3 Kpa poprzez ich niezastosowanie i nierozpatrzenie materiału dowodowego pozwalającego na prawidłowe ustalenie stanu faktycznego oraz dokonanie nieprawidłowej oceny zebranego materiału dowodowego, które w efekcie doprowadziły do ustalenia przez Dolnośląskiego WIIH błędnego stanu faktycznego, co miało istotny wpływ na wynik sprawy.

W związku ze stawianymi zarzutami strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości.

Pismem z dnia 31 grudnia 2014 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska z siedzibą w Kostrzynie, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje na podstawie art. 10 Kpa prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 178/2002, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów. W myśl art. 17 ust. 2 tego rozporządzenia, państwa członkowskie wprowadzają w życie prawo żywnościowe oraz monitorują i kontrolują przestrzeganie przez podmioty działające na rynku spożywczym i pasz odpowiednich wymogów prawa żywnościowego na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji. W tym celu Państwa Członkowskie zachowują system oficjalnych kontroli i innych działań stosownych do okoliczności, z uwzględnieniem informowania opinii publicznej o bezpieczeństwie i ryzyku związanym z żywnością i paszami, nadzorem nad bezpieczeństwem żywności i pasz oraz innych działaniach monitorujących, obejmujących wszystkie etapy produkcji, przetwarzania i dystrybucji. Państwa Członkowskie ustanawiają również zasady dotyczące środków i kar mających zastosowanie w przypadku naruszenia prawa żywnościowego i paszowego. Ustanowione środki i kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

W myśl przepisu art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 178/2002 prawo żywnościowe ma na celu ochronę interesów konsumentów i powinno stanowić podstawę dokonywania przez konsumentów świadomego wyboru związanego ze spożywaną żywnością. W szczególności, zgodnie z art. 16 tego rozporządzenia, etykietowanie, reklama i prezentacja żywności nie może wprowadzać konsumentów w błąd.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Definicja jakości handlowej zawarta w art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej obejmuje cechy artykułu rolno-spożywczego w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania artykułów rolno-spożywczych, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

W czasie zbierania materiału dowodowego oraz wydania decyzji pierwszej instancji w niniejszej sprawie, przepis art. 6 ust. 1 ustawy o jakości handlowej stanowił, iż artykuły rolno-spożywcze wprowadzane do obrotu są oznakowane, zaś do znakowania artykułów rolno-spożywczych zgodnie z ust. 2 tego przepisu stosowało się odpowiednio wymagania art. 45 ust.2, art. 46 ust. 1 pkt 1 i art. 48 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia. Przepis art. 48 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia wymagał, by środki spożywcze były oznakowane w sposób zrozumiały dla konsumenta. W myśl art. 46 ust. 1 pkt 1 lit. a tej ustawy, oznakowanie środka spożywczego nie mogło wprowadzać konsumenta w błąd, w szczególności co do charakterystyki środka spożywczego, m.in. jego nazwy, właściwości, składu, źródła lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji.

Przepisy określające wymagania w zakresie oznakowania środków spożywczych, na podstawie których orzekał organ pierwszej instancji, tj. ustawa o jakości handlowej oraz ustawa o bezpieczeństwie żywności i żywienia, uległy zmianie z dniem 13 grudnia 2014 r. wraz z rozpoczęciem obowiązywania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011 r., s. 18 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1169/2011”.

Jak wskazuje art. 6 rozporządzenia nr 1169/2011, każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem. Podawanie informacji na temat żywności służy – w myśl art. 3 ust. 1 ww. rozporządzenia – wysokiemu poziomowi ochrony zdrowia i interesów konsumentów przez zapewnienie konsumentom finalnym podstaw do dokonywania świadomych wyborów oraz bezpiecznego stosowania żywności, ze szczególnym uwzględnieniem uwarunkowań zdrowotnych, ekonomicznych, środowiskowych, społecznych i etycznych (podkreślenia Prezesa UOKiK). Informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, w szczególności co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, ilości trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji (art. 7 ust. 1 lit. a ww. rozporządzenia). Informacja o ilości netto żywności zaliczona została do obowiązkowych informacji na temat żywności (art. 9 ust. 1 lit. e ww. rozporządzenia).

Artykuł rolno-spożywczy zafałszowany, jak wynika z art. 3 pkt 10 pkt c ustawy o jakości handlowej, oznacza produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych, albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów (podkreślenie Prezesa UOKiK), w szczególności jeżeli w oznakowaniu podano niezgodne z prawdą dane w zakresie zawartości netto.

Należy zauważyć, że ww. definicja artykułu rolno-spożywczego zafałszowanego obowiązuje od dnia 13 grudnia 2014 r. na mocy art. 1 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 7 listopada 2014 r. o zmianie ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych oraz ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2014 r. poz. 1722). Poprzednie jej brzmienie, obowiązujące w dniu wydania zaskarżonej decyzji Dolnośląskiego WIIH, różniło się jedynie tym, że wskazywało na naruszenie interesów konsumentów, a obecnie doprecyzowano, że chodzi o naruszenie interesów konsumentów finalnych, tj. ostatecznych konsumentów środka spożywczego, którzy nie wykorzystują żywności w ramach działalności przedsiębiorstwa spożywczego.

Rozporządzenie nr 1169/2011, które stosuje się od dnia 13 grudnia 2014 r., doprecyzowało w art. 8 zasady odpowiedzialności podmiotów za informację o żywności. Podmiotem działającym na rynku spożywczym odpowiedzialnym za informację na temat żywności jest podmiot, pod którego nazwą lub firmą jest wprowadzany na rynek dany środek spożywczy lub – jeżeli ten podmiot nie prowadzi działalności w Unii – importer danego środka na rynek Unii (art. 8 ust. 1 tamże). Podmiot ten zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz z wymogami odpowiednich przepisów krajowych (art. 8 ust. 2). Bez uszczerbku dla tej zasady, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione (art. 8 ust. 5 tego rozporządzenia).

Każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł. Z kolei każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane, podlega karze pieniężnej określonej w art. 40a ust. 1 pkt 4 ww. ustawy w wysokości nie wyższej niż 10 % przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1.000 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia, na mocy art. 40a ust. 5 tej ustawy, stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

W niniejszej sprawie, w wyniku kontroli przeprowadzonej w sklepie Biedronka we Wrocławiu należącym do przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie, Dolnośląski WIIH stwierdził, że wprowadzone do obrotu ww. dwie partie opakowanych filetów z dorsza ze skórą nie spełniały wymagań określonych w przepisach o jakości handlowej z uwagi na niezgodność masy netto z masą oznaczoną na opakowaniu. Różnice wynosiły od 8 g (1,7%) do 33 g (6,4%) w opakowaniach o deklarowanej zawartości netto od 392 g do 544 g. Średnio we wszystkich opakowaniach, w stosunku do średniej masy netto brakowało 4,2% produktu. Dolnośląski WIIH uznał, że ww. dwie partie produktów spełniały definicję artykułów rolno-spożywczych zafałszowanych określoną w art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej. Z tytułu wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych zafałszowanych organ wymierzył przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska z siedzibą w Kostrzynie karę pieniężną na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej w kwocie 32 989,22 zł.

W ocenie Prezesa UOKiK decyzja organu pierwszej instancji uznająca Jeronimo Martins Polska z siedzibą w Kostrzynie za podmiot podlegający sankcji administracyjnej określonej w art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej była prawidłowa (o czym niżej). Zastrzeżenie organu drugiej instancji budzi natomiast wysokość kary i uzasadnienie ustalenia jej wysokości.

Z tego względu Prezes UOKiK uznał za konieczne uchylić decyzję organu pierwszej instancji i orzec co do istoty sprawy wymierzając stronie na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej niższą karę pieniężną.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 40a ust. 5 ww. ustawy, wziął pod uwagę stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów. Ponadto przeanalizował zarzuty odnoszące się do sposobu miarkowania kary pieniężnej podniesione w odwołaniu i stwierdził, co następuje:

- w odniesieniu do przesłanki stopnia szkodliwości czynu należy zauważyć, że zafałszowanie przedmiotowych filetów z dorsza, polegające na oznakowaniu nieprawdziwą informacją o ich masie netto, nieuwzględniającą ubytku masy produktu w całym okresie znajdowania się produktu w obrocie handlowym, istotnie naruszało prawo konsumentów do rzetelnej informacji o produkcie oraz godziło w ich interesy ekonomiczne;
- stopień zawinienia strony Prezes UOKiK rozpatrzył z uwzględnieniem zasad odpowiedzialności określonych w art. 8 rozporządzenia nr 1169/2011. Zafałszowany produkt nie został zapakowany i oznakowany przez stronę. Podmiotem odpowiedzialnym w pierwszej kolejności za rzetelność informacji na temat masy netto przedmiotowych filetów z dorsza był – na podstawie art. 8 ust. 1 i 2 ww. rozporządzenia – przedsiębiorca wskazany na opakowaniu tej żywności, tj. „Fario” R. Balcerzyk i spółka sp.j., Żochowo 19/1, 76-230 Potęgowo. Niemniej, na podstawie art. 8 ust. 5 ww. rozporządzenia, strona była odpowiedzialna za zapewnienie przestrzegania w jej przedsiębiorstwie wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla jej działalności, ponadto powinna była upewnić się, że wymogi te są spełnione. Prezes UOKiK zważył, że strona wiedziała lub mogła łatwo się dowiedzieć (np. w czasie dokonywanych przez nią audytów u producenta) w jaki sposób ustalany jest tak istotny parametr ryby świeżej jak masa netto. Wykrycie i usunięcie nieprawidłowości z pewnością leżało w jej mocy, o czym świadczy już tylko fakt, że po kontroli Dolnośląskiego WIIH doprowadziła do zmiany procedury oznaczania masy przez producenta. Należy podkreślić, iż podjęte działania naprawcze nie zmieniły faktu naruszenia przepisów prawa, choć należy pozytywnie ocenić dobrą wolę strony. Dla oceny stopnia zawinienia nie ma decydującego znaczenia zbadanie czy i jaki interes miałyby strona w popełnieniu zarzucanego czynu. Organ drugiej instancji wziął jednak pod uwagę, że przepisy w zakresie znakowania informacją na temat zawartości netto żywności nie są w odróżnieniu, np. od towarów paczkowanych, szczegółowo regulowane.

- w przypadku przesłanki zakresu naruszenia, Prezes UOKiK stwierdził, że naruszone zostały wymagania w zakresie oznakowania informacją o masie netto, która jest jednym z najważniejszych czynników decydujących o wyborze towaru. Wielkości partii zakwestionowanych produktów nie była duża – były to dwie partie składające się z 2 i 17 opakowań – lecz w niniejszej sprawie bardziej istotne jest, że nieprawidłowa masa dotyczyła wszystkich 19 opakowań.

W kontekście zakresu naruszenia nie ma znaczenia okoliczność wskazana przez stronę, że od maja 2014 roku nie oferuje już w sprzedaży filetów z dorsza ze skórą, gdyż kara pieniężna dotyczy stwierdzonego czynu, a ponadto może zniechęcić (odstraszyć) stronę do popełnienia takiego czynu w przyszłości, w tym w odniesieniu do innego asortymentu produktów (np. mięsa);

- organ drugiej instancji, rozpatrując przesłankę dotychczasowej działalności podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych, wziął pod uwagę informację wskazaną w zaskarżonej decyzji, że Dolnośląski WIIH wymierzył stronie trzy kary pieniężne z tytułu wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych nieodpowiadających jakości handlowej. Kary nie dotyczyły co prawda zafałszowania i rozbieżności pomiędzy deklarowaną w oznakowaniu masą netto produktów a masą rzeczywistą, natomiast bez wątpienia dotyczyły działalności strony na rynku artykułów rolno-spożywczych. Prezes UOKiK, odnosząc się do argumentu strony podniesionego w odwołaniu, że w następstwie poniesionych kar każdorazowo podejmowała działania korygujące, zauważa, że brak takich działań skutkowałby wymierzeniem kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 3 ustawy o jakości handlowej (Kto wprowadza ponownie do obrotu produkt tego samego rodzaju, który nie odpowiada jakości handlowej ze względu na tę samą wadę, podlega karze pieniężnej ustalonej – w zależności od stwierdzonej wady – zgodnie z ust. 1 pkt 3 lub 4, podwyższonej o wysokość kar nałożonych w okresie 24 miesięcy przed dniem rozpoczęcia kontroli);
- Prezes UOKiK wziął pod uwagę wielkość obrotów strony w oparciu o zadeklarowany przez nią przychód całej spółki Jeronimo Martins Polska S.A w roku 2013. Wbrew stanowisku strony zawartym w odwołaniu, organ wymierzający karę pieniężną nie może zawęzić przychodu do części osiągniętej placówce należącej do strony (gdy strona posiada ponad 2000 sklepów Biedronka), czy też do obrotów samymi filetami z dorsza ze skórą. Kara pieniężna musi być bowiem dostosowana do możliwości finansowych strony tak, by była skuteczna, proporcjonalna i odstraszająca.

Po analizie ustawowych przesłanek art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, Prezes UOKiK wymierzył przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie karę pieniężną w wysokości 6 000 zł (słownie: sześć tysięcy złotych).

Prezes UOKiK uznał, że kara pieniężna w tej kwocie spełni warunek proporcjonalności, będzie też skuteczna i odstraszająca dla ukaranego przedsiębiorcy, zgodnie z wytycznymi przepisu art. 17 ust. 2 rozporządzenia nr 178/2002. Kwota 6 000 zł stanowi [...] % przychodu przedsiębiorcy za rok 2013 i nie przekracza ustawowego górnego progu

ustalonego w art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej jako 10 % przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary.

W tym miejscu należy wyjaśnić, że ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 4 posługuje się ogólnym pojęciem „przychodu”, a więc organ, który ustala przychód przedsiębiorcy nie powinien zawęzać się jedynie do jednego obszaru działania przedsiębiorcy, np. tak jak chciałaby strona, tylko do przychodu osiągniętego w skontrolowanym sklepie Biedronka nr 12825 we Wrocławiu, w którym były wprowadzone do obrotu zakwestionowane produkty. Zdaniem Prezesa UOKiK ograniczenie takie sprawiłoby, że kara pieniężna mogłaby nie spełniać funkcji odstraszałającej, przez co nie byłaby skuteczna.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez stronę w odwołaniu, Prezes UOKiK stwierdził, co następuje.

W pierwszym punkcie odwołania strona podważa zasadność kwalifikacji ww. filetów z dorsza bez skóry jako artykuły rolno-spożywcze zafałszowane w rozumieniu art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej. W uzasadnieniu strona podniosła, iż zakwestionowane produkty nie spełniają żadnej ogólnej przesłanki do kwalifikacji ich jako zafałszowane. Jej zdaniem, obecnie obowiązujący system prawny dopuszcza występowanie odchyleń masy netto od masy rzeczywistej produktów opakowanych takich jak ww. filety z dorsza ze skórą – konieczne jest tylko zapewnienie, by masy te były zgodne w momencie pakowania produktu. Stwierdziła, że konsument kupujący świeżą rybę powinien sobie zdawać sprawę z fizjologicznego ubytku masy spowodowanego przez wyciek soku mięsnego, zatem nie zachodzi możliwość wprowadzenia go w błąd. Ponadto organ powinien był wziąć pod uwagę, że filety z dorsza charakteryzują się dużym wyciekaniem w czasie przechowywania.

Prezes UOKiK zważył, że ilość środka spożywczego w opakowaniu należy do podstawowych informacji na temat żywności, które muszą znaleźć się w oznakowaniu dla konsumenta (por. § 2 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie znakowania środków spożywczych /Dz. U. z 2014 r. poz. 774/, które obowiązywało w czasie kontroli i postępowania pierwszej instancji, oraz art. 9 ust. 1 lit. e ww. rozporządzenia nr 1169/2011 obowiązującego obecnie). Skoro jest to informacja dla konsumenta, powinna być prawdziwa do momentu sprzedaży konsumentowi, a nie tylko w momencie produkcji. W innym przypadku informacja wprowadzałaby nabywców finalnych w błąd, wbrew postanowieniom art. 46 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia w związku z art. 6 ust. 2 ustawy o jakości handlowej (obowiązującego w czasie kontroli i postępowania pierwszej instancji) oraz art. 3 ust. 1 i art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia nr 1169/2011 (obowiązującego w czasie wydania niniejszej decyzji). Rzeczywiście, tak jak wskazuje strona, prawo żywnościowe przewiduje odstępstwa od tej reguły. W przypadku towarów opakowanych objętych wymaganiami ww. ustawy o towarach paczkowanych dopuszczalne są ściśle określone niezgodności pomiędzy masą rzeczywistą towaru a masą oznaczoną na opakowaniu (por. załącznik nr 2 tabela 1 ww. ustawy o towarach paczkowanych). Filety z dorsza ze skórą stanowiące przedmiot niniejszego postępowania nie zaliczają się jednak do towarów paczkowanych, jak zauważyła sama strona. Przy ocenie

towarów opakowanych nie-paczkowanych organ może, jak w przedmiotowej sprawie, brać pod uwagę ustawowe tolerancje rzeczywistej zawartości towarów paczkowanych jako kierunkowy punkt odniesienia wobec ustaleń w zakresie towarów „nie-paczkowanych”.

W niniejszej sprawie masa netto w dwóch partiach filetów z dorsza bez skóry była nieprawidłowa, nawet po uwzględnieniu tolerancji. Przede wszystkim żadne spośród 19 ocenionych opakowań z dwóch partii produkcyjnych nie spełniało deklaracji w oznakowaniu dotyczącej masy netto, co wyklucza przypadkowy błąd przy odważaniu. Należy dodać, że ocenie poddano produkty z aktualnym terminem przydatności do spożycia, a więc takie, które mogą być przedmiotem obrotu dla konsumentów. Nie ma znaczenia argument, że masa ryby (fileta) była zgodna z deklaracją w chwili pakowania w zakładzie produkcyjnym. Dla konsumenta przydatna jest ryba, a nie płyn wchłonięty w podkładkę absorpcyjną, i to za masę ryby obliczona była cena sprzedaży (cena wynosiła 29,90 zł/kg). Ponadto konsument nie miałby szansy stwierdzić, że kupowana ryba utraciła już dużą część masy na skutek wycieku, ponieważ opakowanie zawierało zintegrowany absorbent wchłaniający płyn. Nie mógł mieć świadomości, że w przypadku niektórych opakowań przedmiotowych filetów z dorsza (szczególnie tych z dużym wyciekem) uiszcza cenę nieadekwatną do faktycznej masy produktu. Strata konsumentów mogła być większa niż wykazała kontrola w dniu 14 kwietnia 2014 r., ponieważ zgodnie z wyznaczonym w oznakowaniu terminem przydatności do spożycia ww. dwie partie produktów mogły pozostać w obrocie odpowiednio 6 i 4 dni, w trakcie których następowałby dalszy wyciek (sama strona wskazuje, że ubytek masy tych produktów postępuje w miarę okresu przechowywania), a zatem dalsze pogorszenie cech jakościowych wyrobów.

Dla przekonania strony warto przywołać również wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 lutego 2011 r., sygn. II GSK 273/10, który potwierdził, że zadeklarowane przez producenta wymagania w zakresie jakości handlowej wprowadzonego do obrotu artykułu rolno-spożywczego powinny zostać zachowane w całym okresie przydatności do spożycia (sprawa dotyczyła masy składnika produktu spożywczego).

Prezes UOKiK nadmienia, że posiada z urzędu wiedzę o skardze konsumenta dotyczącej zaniżonej masy „dorsza na tacce” kupionego w sklepie Biedronka. Konsument informował, że „tacka była dziwnie ciężka” i „stwierdził niedobory ryby (na opakowaniu podana była waga netto) na poziomie 70-80 g – czyli w granicach 10%”. Skarga ta dodatkowo potwierdza istotne naruszenie interesów konsumentów.

W dalszej części uzasadnienia do pierwszego punktu odwołania strona wskazuje, że dane działanie może być kwalifikowane jako zafałszowanie na podstawie art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej tylko jeśli jest dokonywane w sposób świadomy i umyślnie. Twierdzi, że rozbieżności masy netto i masy oznakowanej na opakowaniu filetów z dorsza ze skórą były następstwem naturalnego ubytku wody z mięsa dorsza, a nie zamierzonym i umyślnym działaniem skierowanym na zafałszowanie.

Prezes UOKiK stoi na stanowisku, że podanie nieprawdziwej informacji dla konsumenta na temat tak istotnej cechy produktu, jaką jest masa netto, od której dodatkowo zależy cena indywidualnej sztuki produktu (cena wyliczana była za kilogram ryby) – należy

traktować jako zafałszowanie. Nawet jeżeli ubytek masy ryby wynikał tylko z naturalnej właściwości produktu, to powinien być uwzględniony w informacji. Zaniechanie w tym zakresie nie musiało być świadome, decydującym dla stwierdzenia zafałszowania było istotne naruszenie interesów konsumentów.

Ponadto, w świetle wyjaśnień strony w piśmie z dnia 9 października 2014 r. (str. 3 akapit 2), woda w filetach z dorsza ze skórą pochodziła nie tylko z mięsa ryby, ale także stanowiła pozostałość po procesie obróbki fileta. Wyjaśnienia strony wskazują, co słusznie zauważył organ pierwszej instancji, że filety z dorsza w momencie ważenia były nadmiernie wilgotne (posiadały wodę egzogenną), co skutkowało dużym ubytkiem masy w trakcie przechowywania wyrobu. Prezes UOKiK zgadza się z Dolnośląskim WIIH, że takie działanie godziło w interesy ekonomiczne konsumentów, którzy zamiast deklarowanej ilości ryby kupowali dodatkowo wodę.

Z powyższym wątkiem łączy się kwestia poruszona w drugim punkcie odwołania, gdzie strona podnosi zarzut naruszenia art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej z uwagi na brak przesłanek do zastosowania tego przepisu. Zdaniem strony, z odpowiedzialności za wprowadzenie do obrotu artykułu rolno-spożywczego zafałszowanego można się zwolnić wykazując, że dokonano się wszystkiego co jest racjonalnie możliwe, aby nie zrealizować hipotezy normy sankcyjnej. Strona prowadzi własne audyty i kontrole u dostawcy zakwestionowanych produktów. Przedmiotem kontroli był zarówno cały proces produkcyjny, w tym także proces filetowania ryby, jak i legalizacja i kalibracja urządzeń polegająca na sprawdzeniu aktualnej dokumentacji u dostawcy, skontrolowana była także tara opakowań na produktach dostarczanych do strony. Wyniki kontroli nie wykazały nieprawidłowości, zatem strona mogła zasadnie przyjąć że wprowadzane przez nią produkty spełniają wymagania jakości handlowej.

Odnosząc się do powyższych zarzutów, należy zwrócić uwagę, że podmiotem praw i obowiązków wynikających z art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej jest zawsze podmiot, w stosunku do którego zostanie ustalone, że wprowadził on do obrotu nieodpowiadające jakości handlowej artykuły rolno-spożywcze lub zafałszowane, a stopień zawinienia, jak wynika z ust. 5 tego artykułu, jest jedną z pięciu przesłanek uwzględnianych dopiero na etapie ustalania wysokości kary pieniężnej. Nie ma znaczenia – wbrew przekonaniu strony – czy zakwestionowany produkt został wprowadzony do obrotu w wyniku celowego działania, czy też nie, gdyż nie jest to przesłanką do odstąpienia od wymierzenia kary w ogóle. Słuszność tej interpretacji niejednokrotnie potwierdziły sądy administracyjne, np. w wyroku z dnia 4 lipca 2012 r., sygn. II GSK 917/11, Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie przyrównał odpowiedzialność podmiotu wprowadzającego zafałszowany artykuł rolno-spożywczy do obrotu do odpowiedzialności sprzedawcy z tytułu rękojmi (art. 556 Kodeksu cywilnego), która to ma charakter absolutny, tzn. sprzedawca nie może się z niej zwolnić i obciąża go ona niezależnie od tego, czy to on spowodował wadliwość rzeczy, czy ponosi w tym zakresie jakąkolwiek winę, a nawet czy w ogóle wiedział lub mógł wiedzieć o tym, że sprzedawana rzecz jest wadliwa. Już tylko z tych względów przedsiębiorca Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie mógł zostać ukarany z tytułu zafałszowania ww.

filetów z dorsza ze skórą, mimo iż nie był podmiotem, który zapakował i oznaczył je nieprawdziwą informacją o zawartości netto.

Prezes UOKiK zauważył ponadto, że zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci pism strony z dnia 20 maja 2014 r., 13 sierpnia 2014 r. i 9 października 2014 r. świadczy, iż strona miała świadomość lub mogła w prosty sposób tę wiedzę uzyskać, że w informacji dla konsumentów podawana jest masa dorsza nieuwzględniająca strat wynikających z ubytku wody. Mimo tego nie podjęła żadnych działań by nieprawidłowość tę zmienić. Strona naruszyła zatem wymogi art. 17 ust. 1 rozporządzenia 178/2002, określające, że podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

W trzecim punkcie odwołania strona podnosi zarzut błędnego zastosowania przepisów art. 40a ust. 1 pkt 4 i ust. 5 ustawy o jakości handlowej w związku z art. 17 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia nr 178/2002 poprzez wymierzenie stronie zbyt wysokiej kwoty kary pieniężnej, nieproporcjonalnej do popełnionego czynu i niezajdującej podstaw w przesłankach do wymierzenia kary z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że organ drugiej instancji zreformował zaskarżoną decyzję wymierzając stronie nową – niższą karę pieniężną w kwocie 6 000 zł. Kara ta stanowi [...] % przychodu przedsiębiorcy za rok 2013, a zatem trudno ją uznać za nadmiernie dolegliwą.

Ponadto, w uzupełnieniu do przeprowadzonej powyżej przez Prezesa UOKiK analizy przesłanek do wymierzenia kary (str. 8-9 niniejszej decyzji) należy wyjaśnić, że ustawa o jakości handlowej nie zawiera bardziej szczegółowych wytycznych do wymierzenia kar pieniężnych z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych aniżeli art. 40a ust. 1 pkt 4 i ust. 5 ustawy o jakości handlowej. Tym samym, ustawodawca pozostawił organom uprawnionym do wymierzenia kar pewną swobodę w ustalonych ramach, tj. kara powinna mieścić się w przedziale od 1000 zł do kwoty stanowiącej 10% przychodu przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary i powinna uwzględniać stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów. Dodatkowo, kara pieniężna podlega wymogom cyt. wyżej art. 17 ust. 2 rozporządzenia nr 178/2002, a zatem winna być skuteczna, proporcjonalna i odstraszająca.

W czwartym punkcie odwołania strona podniosła zarzut naruszenia art. 7, art. 8, art. 77, art. 80 i art. 107 § 3 Kpa poprzez ich niezastosowanie i nierozpatrzenie materiału dowodowego pozwalającego na prawidłowe ustalenie stanu faktycznego oraz dokonanie nieprawidłowej oceny zebranego materiału dowodowego, które w efekcie doprowadziły do ustalenia przez Dolnośląskiego WIIH błędnego stanu faktycznego, co miało istotny wpływ na wynik sprawy. Zdaniem strony, organ nie udowodnił, że producent użył do wytworzenia produktu nadmiernej ilości wody, nie wykazał czy różnica w masie powstała na skutek

wycieku wody z mięsa dorsza, który jest naturalnym procesem i właściwością tego rodzaju produktów, czy też błąd powstał w naważeniu produktu. Ponadto organ nie dokonał analizy tego, czy strona działała w sposób zamierzony i świadomy, nie zbadał czy i w jakim zakresie strona dołożyła należytej staranności w celu zapobieżenia wprowadzania do obrotu produktów niezgodnych z wymogami jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych.

Prezes UOKiK ponownie wskazuje, że organ nie miał obowiązku przeprowadzenia dowodu, kto i z jakiego powodu dokonał faktycznie zafałszowania. Zebrany materiał w sprawie był wystarczający by zidentyfikować podmiot odpowiedzialny za wprowadzenie do obrotu zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych. Kara została wymierzona za wprowadzenie do obrotu zafałszowanych produktów, a nie z tytułu fałszowania.

Organ drugiej instancji zauważył, że wartość przedmiotowych filetów z dorsza bez skóry podana została w zaskarżonej decyzji w kwocie niezgodnej z ustaloną w materiale dowodowym (wartość w decyzji – 266,52 zł, wartość w załączniku nr 1 do protokołu kontroli z dnia 17 kwietnia 2014 r. – 278,31 zł), niemniej identyfikacja zakwestionowanych produktów stanowiących przedmiot sprawy nie wzbudza wątpliwości, w szczególności z uwagi na tożsamość w decyzji i materiale dowodowym numerów partii produkcyjnych filetów z dorsza bez skóry oraz liczby opakowań w tych partiach.

Podsumowując, zaskarżona decyzja Dolnośląskiego WIIH zostaje zreformowana przez Prezesa UOKiK na korzyść strony.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej we Wrocławiu w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- umarza postępowanie odwoławcze.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.).

Z up. PREZESA
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
WICEPREZES

Dorota Karczewska

Otrzymują:

1. Daniel Szostek
wspólnik Centrum Prawa Żywnościowego
A. Szymecka-Wesołowska, D. Szostek sp.j.
pełnomocnik Jeronimo Martins Polska S.A.
z siedzibą w Kostrzynie
Al. Ujazdowskie 16 lok. 22
00-478 Warszawa
2. Dolnośląski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej we Wrocławiu
3. a/a